

For så vidt angår amtsrådenes/hovedstadsrådets opgaver i forbindelse med bekæmpelse af forurening af vandområder kan iværkt henvise til miljøstyrelsens vejledning nr. 4/1981 vedrørende bekæmpelse af ulovlige forureninger af vandløb, søer og kystnære dele af søterritoriet med dertil hørende cirkulæreskrivelse af 24. november 1981 vedrørende etablering af et vagtberedskab i de amtskommunale tekniske forvaltninger med heblæk på bekæmpelse af sådanne forureninger.

Til nr. 3

Forslaget er en konsekvens af det foregående ændringsforslag, idet det allerede vil følge af den nye bestemmelse i § 49, stk. 4, at amtsrådet/hovedstadsrådet er beføjet til at foretage selvhjælpshandlinger efter såvel § 49, stk. 2, som stk. 3, når aftale om overførelse af tilsynskompetencen efter § 49 a er indgået.

Til nr. 4

Den myndighed, der administrerer en lov som I. instans, har allerede efter gældende uskreven ret en pligt til at søge et konstateret ulovligt forhold lovliggjort, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning. Udvalget har foreslået denne pligt lovfæstet i de forskellige bygge- og miljølove, idet det ikke i almindelighed betragtes som en utvetydig pligt for vedkommende myndighed, at et konstateret ulovligt forhold skal søges lovliggjort. Udvalget har i den forbindelse peget på, at modellen for en sådan bestemmelse kan være kommuneplanlovens § 46.

Denne bestemmelse må især antages at sigte på tilfælde, hvor en ulovlig handling er afsluttet med definitivt ændrede fysiske forhold, og hvor der ikke vil ske yderligere skade på samfundsmæssige interesser i den tid, der kan medgå til kommunalbestyrelsens afgørelse af, om der kan ske retlig lovliggørelse gennem meddelelse af den nødvendige dispensation eller udarbejdelse af lokalplan. Sådanne tilfælde kan også forekomme på miljøbeskyttelsesområdet, f.eks. hvor en staldbygning uden dispensation er opført i strid med afstandsbestemmelserne i bekendtgørelse nr. 664 af 16. december 1982 af reglement om miljøbeskyttelse.

Imidlertid vil det på væsentlige områder være sådan, at overtrædelser af miljøbeskyttelseslovens tilladelses- og godkendelsesbestemmelser vil indebære en ulovlig aktivitet, som medfører væsentlig forurening af omgivelserne. Da en sådan aktivitet bør hindres gennem en meddelelse om standsning, som skal efterkommes straks, bør en bestemmelse i

miljøbeskyttelsesloven, der fastslår tilsynspligtens indhold, ikke affattes efter modellen i kommuneplanlovens § 46.

Det foreslås derfor lovfæstet i miljøbeskyttelsesloven, at tilsynsmyndigheden har pligt til at søge et ulovligt forhold bragt til ophør. På grundlag af en sådan bestemmelse og lovens § 56 kan der fastsættes nærmere regler om tilsynsmyndighedens fremgangsmåde ved konstateringen af de meget forskelligartede overtrædelser, der er på miljøbeskyttelsesområdet.

Til nr. 5 og 6

Baggrunden for de foreslåede ændringer til § 53 er, at Østre Landsret i en frifindende dom af 22. november 1983 har fastslået, »at det efter miljøbeskyttelseslovens § 53 er overladt til en virksomheds skøn at afgøre, om det er nødvendigt at underrette tilsynsmyndigheden straks, eller om en efterfølgende underretning er tilstrækkelig.«

I den konkrete sag var der rejst tiltale for overtrædelse af § 53 bl.a. imod såvel den administrerende direktør som den fungerende tekniske leder på en virksomhed, idet underretning om et driftsuheld, som medførte udledning af opløsningsmiddelaffald til en fjord, først fandt sted mere end 6 timer efter, at de nævnte personer havde fået oplysning om driftsuheldet, og mere end 7 timer efter, at driftsuheldet var konstateret af virksomhedens ansatte.

I forslaget til miljøbeskyttelsesloven, jfr. Folketingsstidende 1972/73, tillæg A, spalte 3997-98, er der knyttet bl.a. følgende bemærkninger til § 53:

»Bestemmelsen er indføjet for at styrke tilsynsmyndighedens mulighed for hurtigt at kunne gribe ind i disse tilfælde, således at myndighederne ikke er henvist til at vente, indtil man selv bliver opmærksom på forholdene. Som et formentligt praktisk tilfælde, hvor den nye regel kan få betydning, kan nævnes, at der ved et uheld er kommet særlige stoffer i en virksomheds spildevand, således at det kan befrygtes, at et rensningsanlæg vil blive skadet heraf.«

Bestemmelsen skal således sikre, at tilsynsmyndigheden så hurtigt som muligt bliver informeret om, at der på en forurenende virksomhed m.v. er opstået en situation, som medfører eller kan medføre væsentlig forurening. Det primære formål med underretningen er, at tilsynsmyndigheden skal have lejlighed til at vurdere, om driftsforstyrrelsen eller uheldet indebærer risiko for skade på rensningsanlæg, vandforsyningsanlæg, privat ejendom eller andre af virksomhedens omgivelser.